

— I R E N E A D L E R —

SHERLOCK, LUPIN IJO

EL TRIO *de la*

DAMA NEGRA

SAINT • MALO

1870

Estrella Polar

Irene Adler

El trio de la Dama Negra

Il·lustracions de
Iacopo Bruno

Estrella Polar

Estrella Polar

Tots els noms, personatges i detalls relacionats amb aquest llibre són propietat i llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A., tant la seva versió original com les traduccions o adaptacions. Tots els drets reservats.

Títol original: *Il trio della Dama Nera*

© de la traducció: Maria Dolors Ventós Navés, 2012

© 2011, Atlantya S.p.A., Itàlia

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2012, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Un projecte de Pierdomenico Baccalario

Text d'Alessandro Gatti

Il·lustracions de Iacopo Bruno

Edició original publicada per Piemme per a Mondadori Libri S.p.A

Drets internacionals: © Atlantya S.p.A., Corso Magenta 60/62

20123 Milà, Itàlia – foreignrights@atlantya.it / www.atlantya.com

Primera edició: octubre del 2012

Primera edició en aquesta presentació: setembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-373-0

Dipòsit legal: B. 12.663-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TRES AMICS

Estic convençuda que no em contradirà ningú si escric que vaig ser la primera i l'única amiga d'en Sherlock Holmes, el famós investigador. Ara que, quan ens vam conèixer, encara no era investigador ni tampoc famós. Jo tenia dotze anys i ell no semblava gaire més gran que jo.

Era un estiu.

El mes de juliol, per ser exactes. El dia 6.

EL TRIO *de la* DAMA NEGRA

Recordo perfectament la primera vegada que el vaig veure. Estava assegut en un racó, entre les parets de roca dels bastions, al capdamunt de les muralles, amb l'esquena repenjada a l'heura. Darrere seu, només hi havia el mar: una estesa de blavor fosca i vibrant. Unes gavines voleiaven pel cel tot fent unes espirals lentes. El meu amic tenia els genolls plegats sota la barbata i estava absort, gairebé fet un nus, damunt del llibre que llegia, com si d'aquella lectura en depengués alguna cosa importantíssima per al món sencer.

Em penso que no s'hauria adonat de la meua presència i no ens hauríem arribat a conèixer, si no m'hagués picat la curiositat aquella concentració furiosa, excessiva, i no l'hagués anat a destorbar.

Com que tot just acabava d'arribar a Saint-Malo, li vaig preguntar si vivia allà.

Em va respondre sense apartar la mirada del llibre:

—No. Visc en una casa, a Rue Saint Saveur número 49.

«Quin sentit de l'humor més estrany!», vaig pensar. És clar que no vivia allà, en un bastió penjat sobre el mar! «*Touché*», em vaig dir.

I vaig comprendre que havia començat un repte entre nosaltres.

Jo era una forastera.

Acabava d'arribar a Saint-Malo després d'un viatge llarguíssim amb carruatge des de París. Estàvem de vacances i la idea de passar-les totes a Saint-Malo havia estat de la mare.

Jo no solament estava contenta: estava entusiasmada. Fins llavors només havia vist el mar un parell de vegades, en les rares ocasions que havia acompanyat el pare a Calais, on s'havia embarcat cap a Anglaterra, i una vegada a Sanremo, a Itàlia. Deien que era massa petita per recordar-me'n, però me'n recordava prou bé, d'aquell mar. De debò que me'n recordava.

La idea de passar tot l'estiu del 1870 en un poble d'estiueig al mar m'havia semblat fantàstica. I amb molt de gust hauria seguit el consell del pare, que sempre ens deia: «Us hi podeu quedar més temps, si voleu. No teniu cap obligació de tornar a París!».

Però la veritat és que la mare s'estimava més viure a la gran ciutat. I jo, al final d'aquell estiu, hauria d'haver tornat a l'escola... si no hagués estat per aquell

EL TRIO *de la* DAMA NEGRA

---

estiu. L'estiu que va canviar tota, però tota tota, la meva vida.

El viatge havia estat terrible. No era pas culpa del carruatge, que el pare havia llogat sense estalviar despeses, com sempre que es tractava de vetllar pel meu confort o el de la mare. Era un carruatge regi: amb quatre cavalls negres, un cotxer amb copalta i els seients coberts amb coixins de seda xinesa.

Però aquelles sis hores de viatge, sota les mirades encruades de la mare i del senyor Nelson, m'havien semblat eternes.

El senyor Nelson, l'Horaci, era el majordom negre de la Casa Adler. Era molt alt, molt taciturn i estava molt preocupat per qualsevol cosa que jo pogués fer. Gran part del servei de la casa havia marxat la setmana abans per preparar la que havia de ser la nostra llar durant les vacances i el senyor Nelson era l'únic que s'havia quedat amb nosaltres.

No em treia la vista del damunt.

I així que podia em deia: «Potser no convé, senyoreta Irene...».

«Potser no convé...». Sempre em deia el mateix.

Potser és per això que vaig aprofitar la primera oportunitat per escapolir-me i em vaig enfilat pel sender ventós que portava als bastions de Saint-Malo.

La nostra casa d'estiueig era una vil·leta de dos pisos. Petita però molt acollidora, amb una claraboia molt ampla a la teulada i aquella mena de finestres que els anglesos anomenen *bow-window* –les tribunes– i de les quals jo, de petita, en deia «finestres panxudes».

Hi havia una pèrgola amb glicines i una heura cobria tota la façana. La mare va exclamar: «Ai, Déu meu, tindrem la casa plena de bestioles!», i jo vaig trigar una mica a entendre què volia dir.

Ho vaig entendre al cap d'uns quants dies: a la nit havia deixat les finestres obertes i l'endemà al matí em vaig trobar una colobra arrossegant-se per terra.

–Senyoreta, potser no convé deixar les finestres obertes durant la nit –em va dir, tot sever, el senyor Nelson quan va entrar a l'habitació.

Llavors va agafar l'atiador de la xemeneia i jo vaig cridar:

–Ni pensar-hi, senyor Horaci Nelson!

EL TRIO *de la* DAMA NEGRA

Ell va sospirar, va deixar l'atiador, va agafar la colobra per la cua, i em va dir:

–Si més no, deixi'm tornar la seva convidada al jardí.

En Nelson era esquerp com ell sol, però sabia fer-me riure, de tant en tant.

Així que va sortir de l'habitació amb la meva serpentejant «convidada», la porta de l'armari es va obrir tot de sobte i en va sorgir el rostre afilat d'un noi.

El segon gran amic d'aquell estiu tan llarg.

Es deia Arseni Lupin, com el famós lladre cavaller. És clar que, en aquells temps tan llunyans, encara no havia començat la seva fulgurant carrera de lladre internacional. Ni tampoc era un cavaller perquè només tenia un parell d'anys més que jo i algun menys que en Sherlock Holmes.

Tal com us podeu imaginar, ara que ja sabeu el nom dels meus amics, aquell estiu van passar un munt de coses que es mereixen ser recordades.

Per tant, val més que torni a començar pel principi.